36e jaargang nr 5 - oktober 2015

HET VUISTJE

PARTIJORGAAN VAN DE PVDA AFDELING ZWARTEWATERLAND

Data om niet te vergeten:

Maandag 21 september:
Schaduwfractie in gemeentehuis 19:30 uur
(graag vooraf (af)melden bij fractie)

Donderdag 24 september:
Raadsvergadering 19:30 uur

Zondag 27 september:
Haersterveerconcert 15:00 uur
(parkeren bij Agnietenplas)

Maandag 5 oktober:
Schaduwfractie in gemeentehuis 19:30 uur
(graag vooraf (af)melden bij fractie)

Donderdag 8 oktober:
Raadsvergadering 19:30 uur

Maandag 26 oktober:
Schaduwfractie in gemeentehuis 19:30 uur
(graag vooraf (af)melden bij fractie)

Donderdag 29 oktober:
Raadsvergadering 19:30 uur

Maandag 9 november:
Schaduwfractie in gemeentehuis 19:30 uur
(graag vooraf (af)melden bij fractie)

Donderdag 12 november:
Raadsvergadering 19:30 uur

Kopij voor het volgend Vuistje aanleveren voor

ZONDAG 1 NOVEMBER 2015

bij het secretariaat (zwartewaterland.pvda@gmail.com)

www.zwartewaterland.pvda.nl

’14 – ’18

Misschien een rare titel voor een voorwoord. Dat komt zo: de laatste dagen van onze vakantie hebben we doorgebracht in Picardië, om precies te zijn, in een stadje Péronne, aan de Somme. Eén van die stadjes, waar je ‘la Grande Guerre’ nog bijna kunt inademen. Overal monumenten, gedenktekens en begraafplaatsen die herinneren aan de verschrikkingen van de eerste wereldoorlog. Die oorlog hangt, althans zo heb ik het beleefd, nu honderd jaar later nog als een deken over de streek. De slag aan de Somme, een reeks oorlogshandelingen die duurden van ruwweg juli tot en met november 1916, niets opleverden en aan honderdduizenden jonge mensen het leven kostten. Nergens werd de dwaasheid van de oorlog mij meer duidelijk dan hier, tijdens die paar dagen in het noorden van Frankrijk.

Bij Longueval ligt het Bois de Delville, een bos, nou ja, liever een fors uitgevallen park, waar een Zuid-Afrikaans Nationaal Museum is gevestigd. Het herinnert aan de vijf dagen, van 15 juli tot 20 juli 1916. Toen kreeg een Zuid-Afrikaanse infanteriebrigade de opdracht dat bos bezet te houden ‘tot elke prijs’. Hoe hoog zo’n prijs was bleek na die vijf dagen. Van de 3032 mannen en 121 officieren die het bos moesten verdedigen, kwamen na vijf dagen nog 142 mannen lichamelijk ongeschonden uit de kuilen en stompen van wat eens een bos was geweest. Het strategisch belang van dit stukje struweel kon nu, honderd jaar later, niemand mij duidelijk maken.

Nederland bleef tijdens die oorlogsjaren neutraal; kwestie van meer geluk dan wijsheid. Het Von Schlieffen plan, waarmee Duitsland een snelle beëindiging van de oorlog aan het westelijk front beoogde, maakte een doortocht door België onvermijdelijk. Wie wil weten wat dat voor onze zuiderburen heeft betekend zou eens een bezoek moeten brengen aan Ieper, waar tot op de dag van vandaag nog elke avond ‘the Last Post’ wordt geblazen ter herinnering aan de gruwelen van ’14 – ’18. Als neutraal land, maar behept met een echte handelsgeest, kan zelfs worden gesteld dat Nederland tot op zekere hoogte heeft geprofiteerd van de oorlog. De hooiprijzen stegen tot formidabele hoogtes, niet in het minst door de buitenlandse vraag; logistiek was men nog voor een flink deel afhankelijk van paardenkrachten.

Natuurlijk is het ook zo dat, vooral in Brabant, in die jaren een miljoen vluchtelingen werd opgevangen. Probeer je dat eens voor te stellen; een miljoen vluchtelingen… Bij veertigduizend asielzoekers wordt nu door sommigen al de indruk gewekt dat Nederland dat met geen mogelijkheid aan kan. Terwijl onze welvaart vele malen hoger ligt dan honderd jaar geleden, onze technische voorzieningen en bouwkundige faciliteiten vele malen beter zijn dan een eeuw terug in de tijd. Kennelijk is een oorlog, die aan je landsgrenzen wordt uitgevochten, iets geheel anders dan een oorlog ver weg in, laten we zeggen Syrië. Delen van onze welvaart is kennelijk nog steeds ontzettend lastig, al wordt het steeds moeilijker om de ogen te sluiten voor wat er gebeurt op wrakke bootjes of in de laadruimtes van afgesloten vrachtwagens. Mijn favoriete singer/songwriter, Leonard Cohen, zingt:

Everybody knows the boat is leaking,
Everybody knows the captain lied…

En op een andere plek in dit lied:

Everybody knows, the fight was fixed
The poor stay poor and the rich get rich
That’s how it goes…. And everybody knows

Cynisch, ja zeker, maar daarom niet minder waar. Of zijn we bereid wel een bijdrage te leveren aan het vluchtelingenprobleem? Wordt er serieus nagedacht over een mogelijke bijdrage van Zwartwaterland aan de

opvang van de aanzwellende stroom ? In de jaren ’90 van de vorige eeuw had zowel Hasselt als Genemuiden een asielzoekerscentrum. Niet iets wat je zo maar weer uit de grond stampt, maar wordt er over nagedacht? Hasselt om de Weede ontwikkelt zich veel minder snel dan gehoopt; liggen daar mogelijkheden?

’14 – ’18 is ook de periode dat een door ons niet gewenste coalitie de scepter zwaait in het gemeentehuis te Hasselt. Ik ga hier zeker geen vergelijking maken met die vier jaren, nu een eeuw geleden. Dat zou volstrekt misplaatst zijn. Wel zou ik willen dat dit college, ondanks de financiële perikelen waarmee wordt geworsteld, oog zou hebben voor die mensen, die vaak niets hebben dan de kleren aan hun lijf, die hun laatste geld hebben moeten geven aan mensensmokkelaars om te komen op een plek, waar ze hoopten veilig te zijn. Opvang, desnoods tijdelijk, voor een paar honderd van hen in onze gemeente. Dat moet toch mogelijk zijn? Honderd jaar geleden een miljoen vluchtelingen in zuid Nederland… Waar hebben we het dan nu eigenlijk over?

Harrie Rietman, voorzitter

Gemeente bestuur dwarsboomt eigen plannen

De centrumplannen voor de drie grote kernen in onze gemeente zijn al vele jaren gaande. Eerst werd Zwartsluis grondig op de schop gezet en de laatste twee jaar is men in Genemuiden hard aan het werk om er iets moois van te maken. De resultaten geven een positieve impuls aan de uitstraling van de plaats. Inmiddels zijn de plannen voor Hasselt in voorbereiding. Hasselt heeft als kern de meeste uitstraling met alle historische gebouwen en grachten en trekt daardoor ook de meeste toeristen. Alleen qua winkelnering zit het de laatste jaren wat tegen. Momenteel is er behoorlijk wat leegstand in het centrum en dat is jammer als er mooie plannen op stapel staan. Wat schetst mijn verbazing. Een makelaar die momenteel in het centrum van Hasselt is gevestigd gaat het centrum verlaten en huurt een gedeelte van het gemeentehuis . Het college van Zwartewaterland werkt mee om nog meer leegstand te creëren in het centrum. In feite zou je dit als college niet moeten willen om hier medewerking aan te verlenen. Zo geef je een negatief signaal af aan alle betrokken burgers en ondernemers. Het lijkt wel of men met de oogkleppen op onze gemeente bestuurt. Het blijkt ook wel uit de reacties, die je te horen krijgt.” Wij hebben een lege vleugel in het gemeentehuis en die moet ook gevuld worden”. Waarschijnlijk wil men er een multicultureel centrum van maken of mogelijk een winkelcentrum ?? In ieder geval blijkt hieruit dat men het eigen belang boven het gemeenschappelijk belang stelt, terwijl men vaak kritiek uit op de huidige samenleving betreffende het egoïsme van de mensen, doet men eigenlijk exact hetzelfde. Als je dat niet inziet, dan hebben we een college met de nodige beperkingen.

Klaas Eenkhoorn

Vanuit de fractie

De kop is er af. Donderdag hadden we weer de eerste raadsvergadering van het nieuwe seizoen. Niet dat we in de vakantie stil hebben gezeten, maar daarover elders in dit vuistje wel meer.

Ruim een jaar geleden dreigde met de komst van de nieuwe verordening paracommercie het niet meer mogelijk te zijn voor ouderen om hun verjaardagsfeestjes e.d. in het Teeuwland te houden. Destijds hebben wij een voorstel gedaan om dit toch mogelijk te maken. Dit is uitgewerkt door het college en met de evaluatie van de verordening is het nu definitief geregeld! En niet alleen voor het Teeuwland, ook in de Schans blijft dit mogelijk. Een mooi succes dat raadsbreed is ondersteund en daardoor wat minder aandacht heeft gekregen. Hierdoor blijft het ook voor minder draagkrachtigen met een kleine huiskamer mogelijk om toch hun verjaardag te vieren.

Dan, het (jeugd) keten gedoogbeleid. Een lastige zaak. Alhoewel... Eigenlijk mag het gewoon niet van de wet. Als je het zo bekijkt behoorlijk simpel dus. En zo staan wij er ook in, behoorlijk simpel. We vinden het prima dat jongeren elkaar willen ontmoeten en ook dat dit in een schuur of keet oid gebeurd. Waar wij de grens trekken is als dit ontaard in het inrichten en gebruiken van deze ruimtes als volwaardige kroegen. En daar is op dit moment in sommige gevallen zeker sprake van.

Niet goed in het kader van het alcoholmatigingsbeleid, ook niet goed voor onze lokale ondernemers - de reguliere horeca. De raad is behoorlijk verdeeld over dit onderwerp waardoor er voor geen enkel amendement of voorstel een meerderheid kwam. Op het collegevoorstel staakten de stemmen zelfs. Volgende raad maar weer verder dus...

En dan, de vluchtelingenproblematiek. Een onderwerp dat altijd aandacht behoeft, maar de laatste tijd erg actueel is door de zichtbare stroom van vluchtelingen die door Europa trekt. Ook de beelden van de bootvluchtelingen laten niemand onberoerd. Natuurlijk kunnen wij in Zwartewaterland dit niet oplossen. Wegkijken en niets doen vinden wij alleen helemaal geen optie. Vandaar dat wij in deze raad door het indienen van drie moties om aandacht en actie hebben gevraagd voor dit onderwerp. Actie: door onze regering op te roepen zich tot het uiterste in te spannen om met Europa (en de wereld) tot een duurzame oplossing te komen. Actie: door ons college te vragen onze wil tot medewerking aan opvang van vluchtelingen bij de regering/het COA kenbaar te maken. En aandacht en actie: door het college te vragen om die mensen, groeperingen en organisaties die “iets willen doen” uit Zwartewaterland, hierbij te steunen en te faciliteren. Zo dat de hulp die geboden wordt goed terecht kan komen en effect heeft. Gelukkig werden deze moties door de hele raad onderschreven. Een druppel op de gloeiende plaat wellicht, maar iedere druppel is er in ieder geval één.

Mooi is het dan ook om te zien dat ook ons bestuur mee denkt en inmiddels Linksaf kosteloos beschikbaar heeft gesteld voor vergaderingen, ontmoeting of inzameling voor dit doel!

Astrid Dijkstra

Je zou maar een vluchteling zijn

Veel mensen zijn op de vlucht. Verschrikkelijke beelden bereiken ons. Mijns inziens wordt er te laat gereageerd door de politiek. Nu de nood hoog is gaat men overleggen over een gezamenlijke Europese politiek. Volgens mij is regeren ook vooruitkijken en vooral samenwerken. Alleen dan kan men tot oplossingen komen.

Dan de negatieve uitlatingen van diverse mensen: gelukzoekers, ze komen voor de uitkering enz. Regelmatig denk ik: ga eens in gesprek met een aantal vluchtelingen en oordeel niet zo snel.

Zomaar één van de vluchtelingen die ik deels heb geholpen.
Een 16- jarige jongen uit Afghanistan op de vlucht. Had hardwerkende ouders in Kabul. Van de één op de andere dag moesten zij weg. Reden: teveel geld verdiend met hun eigen bedrijf. Het bedrijf moest worden afgestaan aan anderen. De 16-jarige jongen is met zijn ouders en zusje op de vlucht gegaan. Zijn oom die de volgende dag is gaan kijken op het familiebedrijf is direct doodgeschoten.

In Griekenland is hij destijds door de chaos alleen aangekomen. Zijn vader en moeder zijn verdronken. Dit hoorde hij pas na een zoektocht van 2 jaar. Het Rode Kruis was hiervoor ingeschakeld. Zijn zusje is zoek, waarschijnlijk in Iran. Helaas krijgt het Rode Kruis daar geen persoonsgegevens van. De jongen staat er hier in Nederland vanaf het begin alleen voor. Hij moet zich zelf zien te redden. In en intriest.

Gelukkig krijgt hij hier op een geven moment hulp van het COA en wordt er een kamer voor hem geregeld met een uitkering.
De 16-jarige jongen komt in Zwolle en gaat naar school om een startkwalificatie te halen. Vijf dagen in de week. Hij wil graag werken voor zijn geld en gaat in de horeca werken. Vrijdagavond, zaterdag en zondag. Hij woont alleen op een kamertje in Zwolle. Hij heeft geen enkele vrije dag. Maar hij zet door en wil goed inburgeren. Nu is hij 18 jaar, spreekt redelijk Nederlands en werkt hard. Hij is wel vaak somber. Logisch lijkt mij.

Hij heeft nog niet verwerkt dat zijn familie niet meer terugkomt. Ook kost het hem moeite om alles te begrijpen. Alle regelingen, ook nog eens in het Nederlands. Alle discriminerende reacties van mensen die maar wat zeggen…
Zo heb ik meerdere vluchtelingen gesproken.

Wat ik hiermee wil zeggen is: ontvang de vluchtelingen met open armen. Nederland heeft ongeveer 6500 plaatsen. Als elke plaats 2-3 gezinnen opneemt dan kunnen wij er heel snel veel ontvangen. Tevens worden zij dan goed begeleid door onder ander de vele vrijwilligers die hier al jaren goed mee bezig zijn. Ook is de weerstand voor de enorme aantallen dan weg en hoeft men niet enorme kosten te maken voor het bouwen van asielzoekerscentra.

Greet Generaal

In Memoriam Bert Kwakkel

Op 1 augustus 2015 overleed Bert Kwakkel uit Hasselt, na een lange periode van ernstige ziekte en veel zware medische behandelingen.

Voor de PvdA heeft Bert van 2010 Tot 2014 Het beheer gedaan van ons mooie gebouw Linksaf in Hasselt. Tijdens het beheer van Bert heeft hij het gebouw met veel zorg mooi opgeknapt en onderhouden. Voor de huurders was Bert een prettige gastheer en met plezier heeft hij zo talloze mensen kunnen helpen bij het huren van een gezellige ruimte voor mensen met een smalle beurs. Die vele contacten waren voor Bert dierbaar en hij genoot daar zichtbaar van. Zijn oude roeping als politieagent kwam weer wat boven tijdens het beheer van Linksaf. Vriendelijk en verdraagzaam als het kon, streng en rechtvaardig als het moest, dat was Bert zijn aanpak en dat werkte ook bij Linksaf als vanouds.

Als lid van het bestuur van de PvdA heb ik al die jaren met Bert goed kunnen overleggen over een enkel hobbeltje, meestal redde Bert zich prima zelfstandig. Als PvdA zijn we heel dankbaar voor alle vrije tijd en zorg die Bert in deze rol gestopt heeft. We wensen zijn vrouw Wies en Bert's kinderen veel sterkte bij dit zware verlies.

Jan Haverkate

Geen antwoord....

Het is nooit leuk als je gezondheid je in de steek laat. Maar een nieuwe heup zorgt voor beperkingen zeker in de eerste zes weken. En die nieuwe heup van mij kwam geen dag te vroeg. Ik mag na de operatie alleen aantippend belasten, dus niet steunen op dat been. In de praktijk betekent dit dat je nog geen pakje boter uit de koelkast kunt pakken. Probeer maar eens, terwijl je op twee krukken steunt!

In de week voor mijn operatie heb ik met de Gemeente Zwartewaterland gebeld om Huishoudelijk Hulp aan te vragen, 2 uur per week voor 6 weken. Niet voor de normale dagelijkse zaken, daar helpen mijn zoon, mijn buren en lieve vrienden wel mee. Wel wilde ik graag hulp voor de zwaardere huishoudelijke klussen.Dit was een pittig gesprek en ik heb echt moeten praten voordat me toegezegd werd dat er iemand langs zou komen.

Op 23 juli ben ik geopereerd.
Op 28 juli is er een WMO consulent bij mij thuis geweest voor een keukentafel gesprek. Na 20 minuten was het gesprek beëindigd en de dag erna zou ik een mail ontvangen met de vraag om aanvullende gegevens. Volgens de WMO consulent kwam ik wel voor hulp in aanmerking. Of ik mijn loonstrookje naar hem wilde mailen. Dit heb ik dezelfde dag gedaan.

Op 29 juli ontvang ik een mail; ik moest het aanvraagformulier voor huishoudelijke hulp invullen en terug mailen, kopie ID en een afschrift van het laatste banksaldo meesturen. Op 30 juli heb ik deze gegevens gemaild naar de WMO consulent.

Op 3 augustus weer een mail naar deze WMO consulent gestuurd, omdat ik nog geen antwoord had gekregen. Op deze mail kreeg ik geen antwoord.

Een week later maar eens gebeld, een andere WMO medewerker aan de telefoon, de stukken zouden nu liggen nu bij de afdeling Minimabeleid, geen idee hoe lang het gaat duren.

Op 8 september nog maar eens naar de afdeling gebeld; vreemd dat ik nog geen antwoord had. De WMO medewerker die bij mij thuis is geweest was op vakantie. Ze zou het nakijken en er dezelfde dag nog op terug komen. Ik heb gevraagd of dat per mail zou kunnen omdat ik nog afspraken had die dag. Geen mail!

Op 9 september bel ik weer naar de afdeling WMO. Ze hadden me gistermiddag gebeld, maar ik was er niet. Ik zei dat ik daarom om een mail had gevraagd. Nou op de vraag waarom ze dat niet had gedaan, moest men het antwoord schuldig blijven. Het probleem was dat ik alleen het laatste bankafschrift had bijgevoegd en het moesten de afschriften van de laatste drie maanden zijn. De medewerkster gaf me het e-mail adres van de persoon waar het naar toe moest bij de afdeling minima beleid.

Ik heb gekeken in de aanvraag, maar daar staat duidelijk in dat je alleen het laatste afschrift moet bijvoegen en dat heb ik gedaan. Dus vandaag ook nog een mail naar de medewerker van het minima beleid dat ik alleen het laatste bankafschrift hoef bij te voegen volgens hun eigen richtlijnen en dat ik nu heel snel een beschikking verwacht.

Ik heb er bij vermeld dat ik vind dat ze contact met mij hadden moeten opnemen als de gegevens niet compleet waren en me niet 6 weken hadden moeten laten wachten.

Gelukkig heb ik een goed netwerk met veel familie, vrienden en collega's en natuurlijk

met mijn 17 jarige zoon, die er voor me waren de afgelopen weken. Want van de Gemeente moet je het niet hebben op zo'n moment.

Yvonne Ariesen

Naschrift: De Algemene wet bestuursrecht is heel duidelijk op dit punt. Een besluit op een aanvraag moet worden genomen binnen een redelijke termijn. Zo'n termijn kan nooit de inmiddels verstreken 11 weken zijn. De wet spreekt over ten hoogste acht weken en in een dergelijk spoedeisend geval is dat nog veel te lang.
Als, wat hier niet het geval is, stukken bij de aanvraag ontbreken, moet men de aanvrager in de gelegenheid stellen de aanvraag aan te vullen. Zes weken niets van je laten horen is bestuurlijk ronduit onbehoorlijk!
Misschien kan ons ombudsteam deze casus voorleggen aan de verantwoordelijk portefeuillehouder om hem om een onderbouwde reactie te vragen. Al is Yvonne daar nauwelijks mee geholpen.

Noem mij, bevestig mijn bestaan

In 1966 debuteerde"Neeltje Maria Min, het nichtje van de schilder Jaap Min waarvan we een prachtig olieverfje bezitten, met de bundel "Voor wie ik liefheb wil ik heten". Zelden was een dichtbundel zo succesvol in Nederland. Binnen de kortste keren werden er 85.000 exemplaren van verkocht hetgeen een bijzonder groot aantal is voor een dichtbundel, en dan ook nog een debuutbundel. Ook ik schafte mij al op jonge leeftijd deze bundel aan, vooral omdat de titel mij tot op de dag van vandaag zeer intrigeert. Het gedicht waaraan de titel van de bundel ontleend is, houdt mij ook nu nog bezig. Ik ben inmiddels tot de slotsom gekomen dat het gedicht moet zijn voortgevloeid uit een niet al te goede verhouding tussen de dichteres en haar moeder. In het kader van dit artikel wil ik u dat gedicht niet onthouden:

Mijn moeder is mijn naam vergeten (Neeltje Maria Min)

Mijn moeder is mijn naam vergeten.
Mijn kind weet nog niet hoe ik heet.
Hoe moet ik mij geborgen weten?
Noem mij, bevestig mijn bestaan,
Laat mijn naam zijn als een keten.
Noem mij, noem mij, spreek mij aan,
o, noem mij bij mijn diepste naam.
Voor wie ik liefheb, wil ik heten.

Telkens wanneer de meest verschrikkelijke dingen gebeuren op deze aardkloot zijn er mensen of organisaties die vroeg of laat de verantwoordelijkheid voor de aangerichte verschrikkingen opeisen. Als er twee Boeings in de Twintowers vliegen dan wil maar wat graag Al Qaida dat de wereld weet dat zij daarvoor verantwoordelijk is. Als een paar lieden de redactie van Chartly Hebdo tracht uit te moorden dan zal de wereld weten, alvorens ze zelf het loodje leggen, dat ze Al Qaida Jemen vertegenwoordigen; eigenlijk moest de wereld weten dat naast IS ook Al Qaida nog bestaat. Wanneer een leipe populist in verkiezingstijd een zaal "minder, minder, minder..." laat scanderen dan heeft hij daar zijn (verkeerde) bedoelingen mee. Datzelfde geldt voor al die keren

dat zogenaamde politici binnen de ruimtes van de democratie geesten uit de fles trachten te laten ontsnappen waarvan zij zeker weten dat zij die niet weer terug krijgen in die fles, die "democratie" heet. Een gelijksoortig spotten met democratische grondwaarden is aan de orde wanneer lieden zich bedienen van statements die pas na diepgaand juridisch onderzoek "oirbaar" blijken te zijn terwijl zij absoluut op de hoogte zijn van het feit dat deze statements niet "stichten". En altijd is in dergelijke gevallen mijn primaire reactie: "Noem mij, bevestig mijn bestaan...!" En dat dit hun eigenlijke bedoeling is, steek ik niet onder stoelen of banken. Natuurlijk realiseer ik mij ten volle dat ik daarmee Neeltje Maria Min en haar gedicht zeer tekort doe; dat ik het gedicht daarmee zelfs misbruik. Daarom iets dat mij enkele maanden geleden overkwam en wat naar mijn stellige overtuiging veel dichter bij de emotie van het gedicht komt.

Enkele maanden terug liep op een lange wandeling enige tijd een dame met mij mee die mijn moeder in het verzorgingscentrum De Meente verzorgd heeft in de laatste paar jaren van haar leven. Mijn moeder is ruim 10 jaar terug overleden. De dame in kwestie kende mijn moeder al heel lang. Al wandelend vertelde ze mij dat ze met enige regelmaat aan haar terug dacht vanwege iets dat haar nog nooit eerder was gevraagd. Op een ochtend tijdens de wasbeurt vroeg mijn moeder haar of ze haar vanaf dat moment bij de voornaam zou willen noemen. Natuurlijk wilde ze dat wel en ze gaf aan dat ze dit door zou geven aan haar collega's. Mijn moeder gaf daarop aan dat dit niet de bedoeling was: "alleen jij…!" Op de vraag waarom ze dat op deze manier wenste maakte mijn moeder haar duidelijk dat ze haar als "eigen" beschouwde en dat ze op een moment in haar leven was aangekomen dat vrijwel niemand haar meer bij haar voornaam noemde. Ze werd aangesproken met ma, oma, buurvrouw, mevrouw Van Dalfsen, enzovoort, maar zelden viel nog haar voornaam. Mijn "mede wandelaar" vertelde mij heel smaakvol hoe ze vanaf dat moment 's ochtends blij lachend door mijn moeder werd begroet wanneer ze haar met voornaam en al een welgemeend "goedemorgen" toewenste. Een enkel keer werd ze vergezeld door een stagiaire of een collega die in navolging van een dergelijke vreugdevolle begroeting hetzelfde deed. Mijn moeder richtte zich dan met priemende vinger op deze metgezel met de woorden: "nee, jij niet….!"

Genemuiden, 31 augustus 2015

Tiem van Dalfsen

PvdA

BELANGRIJKE ADRESSEN

Afdelingsbestuur

Voorzitter	Harrie Rietman, Achterweg 32, 8281 AT Genemuiden	06-2854 5172
Secretaris	Yvonne Ariesen, de Moerasorchidee 6, 8064 HN Zwartsluis	06-1052 5730
Penningm.	Ria Grootoonk, Gennerdijk 3, 8061 PR Hasselt	038-4771256
Leden	Pascal Arnold, Pr. Willem Alexanderstr. 32, 8281 CR Genemuiden	06-4301 8896
	Jos van Dalfsen, Pr. Marijkestraat 5, 8281 ZJ Genemuiden	06-1330 8712
	Greet Generaal, Groot Lageland 45, 8064 AM Zwartsluis	06-1310 0573
	Bert Rorije, Haersterstraat 3, 8061 ZJ Hasselt	06-3483 0581

Gemeenteraadsfractie

Fractievz.	Astrid Dijkstra, Brouwersgracht 8, 8061 GM Hasselt	06-4233 5924
Raadslid	Klaas Eenkhoorn, Hasselterdijk 10, 8061 RG Hasselt	06-5432 8373

Ombudsteam PvdA:

Bert Rorije	06-3483 0581
Klaas Eenkhoorn	06-5432 8373
Frans Koffrie	038-477 3200
ombudsteampvdazwartewaterland@gmail.com	

Linksaf

Afdelingsgebouw Linksaf, Prinsenstraat 22, 8061 ZC Hasselt

Beheerder	Wardi de Leeuw, Ruitenstraat 3, 8061 ZK Hasselt	06-2381 9393
	wgdeleeuw@ziggo.nl	

Vuistje

redactie	Ria Grootoonk	zwartewaterland.pvda@gmail.com
verspreiding	Klaas Eenkhoorn	06-5432 8373
opmaak	Platel Grafimedia - www.platel.nl - info@platel.nl	06-1066 7077

Bankrekeningnummer

PvdA afd. Zwartewaterland: Rabobank: nl84RABO 01515 34659

Website, social media en e-mail adres

Website:	www.zwartewaterland.pvda.nl
twitter:	@PvdAZwartewater
facebook:	PvdAZwartewaterland
centraal mailadres:	zwartewaterland.pvda@gmail.com